

ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE
Sector Bestuursrecht
Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken

UITSpraak

ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht
juncto artikel 33a Vreemdelingenwet

Reg.nr.: AWB 98/6093 VRWET

Inzake : A , wonende te Amsterdam, eiser, gemachtigde mr. V.W.J.M. Kuit, advocaat te Amsterdam,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde mr. M. Eelman, advocaat te 's-Gravenhage.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

1. Eiser, geboren op 1979, bezit de Bosnische nationaliteit. Hij verblijft volgens zijn verklaring sedert 8 oktober 1995 als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet (Vw) in Nederland en heeft op die dag verzocht om toelating als vluchteling en om een vergunning tot verblijf om klemmende redenen van humanitaire aard.

Bij besluit van 7 augustus 1997 heeft verweerder op deze aanvragen afwijzend beslist. De aanvraag om toelating als vluchteling is daarbij kennelijk ongegrond verklaard. Eiser heeft op 27 augustus 1997 een bezwaarschrift ingediend tegen het besluit van 7 augustus 1997.

Bij verzoekschrift van 27 augustus 1997 heeft eiser de president van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt dat verweerder de uitzetting achterwege zal laten totdat op het bezwaar is beslist.

Verweerder heeft bij besluit van 21 oktober 1997 het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Tegen het besluit van 21 oktober 1997 heeft eiser op 13 november 1997 beroep ingesteld bij de rechtbank, zittingsplaats Haarlem. Eiser heeft daarbij tevens het petitum van het verzoekschrift van 27 augustus 1997 gewijzigd in die zin dat de voorlopige voorziening ertoe strekt dat verweerder de uitzetting achterwege zal laten totdat op het beroep is beslist. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 17 december 1997. De openbare behandeling van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening heeft plaatsgevonden op 19 maart 1998. Bij uitspraak van 12 juni 1998 heeft de president een voorlopige voorziening getroffen, inhoudende dat het verweerder verboden is eiser uit Nederland te verwijderen alvorens op het beroep is beslist. De rechtbank heeft het onderzoek in beroep heropenend en het beroep in de stand waarin het zich bevond verwezen naar de Rechtseenheidskamer in verband met de vraag welke contra-indicaties verweerder in het kader van de toetsing aan het bijzondere beleid, zoals neergelegd in IND-werkinstructie 26 van 23 oktober 1995, betrokkene kan tegenwerpen. De rechtbank heeft die vraag als volgt geformuleerd:

- "1.a Kan betrokkene de vluchtelingenstatus worden onthouden wanneer er sprake is van een veroordeling van een misdrijf (zijnde de eerste van de drie in werkinstructie 26 genoemde contra-indicaties in verband met de openbare orde) of kan dit alleen wanneer er sprake is van gewichtige redenen aan het algemeen belang ontleend, zoals neergelegd in artikel 15, tweede lid Vw?
- 1.b Voorzover er een ruimere mogelijkheid tot het tegenwerpen van contra-indicaties bestaat dan artikel 15, tweede lid Vw biedt: in hoeverre legt de ernst van de contra-indicaties bij beantwoording van de vraag of betrokkene in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus op grond van het bijzondere beleid, gewicht in de schaal?"

3. In het aanvullend verweerschrift van 21 september 1998 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep. Bij brief van 12 oktober 1998 heeft de gemachtigde van eiser bericht geen gebruik te maken van de mogelijkheid te repliceren. Bij brief van 21 oktober 1998 heeft verweerder in aanvulling op het (aanvullend) verweerschrift een recent Uittreksel Justitiële Documentatieregister ten name van eiser overgelegd.

4. Het beroep is verder behandeld ter openbare zitting van 29 oktober 1998. Eiser is aldaar verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Het beroep is ter zitting gevoegd behandeld met het beroep onder nummer AWB 98/4996 VRWET.

II. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit in rechte stand kan houden.

2. De rechtbank neemt de volgende gegevens als vaststaand aan.

Eiser is op 3 april 1997 door de kinderrechtster te Amsterdam veroordeeld tot 4 weken jeugddetentie voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren met bijzondere voorwaarden, wegens een viertal winkeldiefstallen, gepleegd op respectievelijk 1 november 1995 (twee maal), 24 januari 1996 en 21 september 1996. Op 16 juni 1997 is eiser door de politierechter te Amsterdam veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 2 weken wegens overtreding van artikel 310 Wetboek van Strafrecht, gepleegd op 1 april 1997. Genoemde veroordelingen zijn alle onherroepelijk geworden. Verweerder heeft op 21 oktober 1998 een Uittreksel Justitiële Documentatieregister van 10 september 1998 overgelegd. Dit uittreksel bevat informatie over misdrijven gepleegd ná de datum van het bestreden besluit. De rechtbank zal die informatie dan ook niet bij haar beoordeling betrekken.

3. Eiser heeft ter ondersteuning van zijn aanvragen om toelating als vluchteling en om een vergunning tot verblijf het volgende aangevoerd. Eiser heeft tot ongeveer april 1992 in de plaats Zvornik gewoond. Zijn ouders waren gescheiden. Hij woonde bij zijn moeder. Op de avond voor zijn vertrek bracht eiser de nacht door bij zijn vader. Zvornik werd aangevallen door de Serviërs. Zij voerden granaatbeschietingen uit op Zvornik. Eiser heeft daarop samen met zijn vader Zvornik verlaten en is via de dorpen Kula en Liplje naar Tuzla getrokken. Sedert het vertrek uit Zvornik heeft eiser niets meer van zijn moeder vernomen. Hij heeft getracht telefonisch contact met haar op te nemen, maar zij is niet meer woonachtig op het oude adres.

Eisers vader zat in het Bosnische leger. Drie maanden voor eisers vertrek uit Tuzla, in oktober 1995, is zijn vader met een groep soldaten naar Sarajevo vertrokken. Eiser heeft sedertdien niets meer van zijn vader gehoord. Eiser heeft Bosnië verlaten omdat hij de dienstplichtige leeftijd naderde en vreesde te worden opgeroepen voor het Bosnische leger en bij het opnieuw uitbreken van de strijd in Bosnië daaraan te moeten deelnemen. Eiser heeft fundamentele bezwaren tegen deelname aan het leger. Bovendien had eiser vaak geen eten en kon hij niet naar school.

Eiser heeft aangevoerd dat hij op grond van IND-werkinstructie 26, betreffende de afhandeling van aanvragen van Bosnische asielzoekers, moet worden erkend als vluchteling. Verweerder had hem niet vanwege zijn criminele antecedenten de toelating als vluchteling mogen weigeren. De door hem gepleegde winkeldiefstallen zijn immers onvoldoende om hem op grond van artikel 15, tweede lid, Vw de toelating te weigeren.

Subsidiair heeft eiser aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte een vergunning tot verblijf als alleenstaande minderjarige asielzoeker heeft onthouden, aangezien hij de verblijfplaats van zijn ouders niet kent en opvang door andere familieleden om verschillende redenen niet mogelijk is, zodat eiser er bij terugkeer in Bosnië alleen voor staat.

Meer subsidiair heeft eiser aangevoerd dat hem ten onrechte een voorwaardelijke vergunning tot verblijf is onthouden.

4. Verweerder heeft er onder meer op gewezen dat sedert het Akkoord van Dayton van november 1995 in Bosnië-Herzegovina een nieuwe situatie is ontstaan waarin in het algemeen geen aanleiding bestaat vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te nemen. Hetgeen eiser ten aanzien van zijn persoon heeft aangevoerd is naar verweerders oordeel onvoldoende om desalniettemin te concluderen tot vluchtelingenschap. Eisers stelling dat hij is gevlucht vanwege de granaatinslagen en het gebrek aan voedsel en scholing heeft verweerder opgevat als een beroep op de algehele situatie. Er is volgens verweerder geen enkel aanknopingspunt dat eiser door de Bosnische autoriteiten wordt gezocht of dat hij te vrezen heeft voor vervolging op een van de in het Vluchtelingenverdrag genoemde gronden. Voorts meent verweerder dat eisers beroep op vervolging in verband met dienstweigering niet kan slagen. Zo is in dit geval sprake van dienstweigering, nu niet is gebleken dat eiser daadwerkelijk een oproep voor het vervullen van de militaire dienstplicht heeft ontvangen. Overigens is niet gebleken dat eiser motieven heeft die zijn te herleiden tot een van de in de uitspraak van de Rechtseenheidskamer van 12 april 1995 genoemde categorieën. Bovendien is sedert 8 januari 1996 een algemene amnestieregeling voor dienstweigeraars en deserteurs van kracht. Verweerder meent voorts dat eiser niet in aanmerking komt voor toelating als vluchteling op grond van het bijzondere beleid in werkinstructie 26, aangezien sprake is van contra-indicaties.

Naar verweerders oordeel is niet gebleken dat eiser bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft voorts gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor toelating als alleenstaande minderjarige asielzoeker. Hij heeft immers verklaard dat zijn ouders, de ouders van zijn moeder, de moeder van zijn vader en een zuster van een van zijn grootmoeders in het land van herkomst wonen. Voorts wonen een broer en een zuster van zijn moeder in Belgrado. Aangenomen mag volgens verweerder worden dat eiser op adequate wijze door zijn familieleden in het land van herkomst kan worden opgevangen. Daarnaast heeft verweerder aangevoerd dat ook ten aanzien van de toelating als alleenstaande minderjarige asielzoeker het algemene toelatingsbeleid van toepassing is en dat eiser op grond van artikel 11, vijfde lid Vw verblijf kan worden geweigerd, aangezien in casu het algemeen belang, met als aspect daarvan de openbare orde, zwaarder weegt dan de belangen die eiser bij toelating hier te lande heeft.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Ingevolge artikel 1(A) van het Verdrag van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 1951 (het Vluchtelingenverdrag) in combinatie met artikel 15 Vw kunnen als vluchteling worden toegelaten vreemdelingen

die afkomstig zijn uit een land waar zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens godsdienstige, levensbeschouwelijke of politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een bepaald ras of tot een bepaalde sociale groep.

7. In het besluit in primo van 7 augustus 1997 is voldoende uitvoerig op het vluchtrelaas van eiser ingegaan. Verweerder heeft ter motivering van het besluit in bezwaar verwezen naar het besluit in primo. In de gronden bij het bezwaar is niets aangevoerd dat verweerder tot een ander oordeel had moeten brengen dan in het besluit in primo verwoord. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in de bestreden beschikking terecht en op goede gronden heeft geconcludeerd dat eiser niet heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

8. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat hij op grond van het bepaalde in werkinstructie 26 had moeten worden toegelaten als vluchteling.

9. Meergenoemde werkinstructie, geldig van 23 oktober 1995 tot 1 december 1995, bevat bijzonder beleid, op grond waarvan een asielzoeker uit Bosnië-Herzegovina in beginsel als vluchteling in Nederland kon worden toegelaten, zonder dat was onderzocht of blijkens het individuele asielrelaas sprake is van vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Daartoe verwijst de rechtbank naar haar uitspraken van 7 november 1996 (nrs. AWB 96/7366 VRWET, AWB 96/7362 VRWET, AWB 96/7367 VRWET en AWB 96/7740 VRWET), waarin het volgende is overwogen:

"Op grond van informatie van verweerder kan geconstateerd worden dat deze behandeling van de aanvragen steeds tot toelating als vluchteling leidde, tenzij sprake was van contra-indicaties of een van de andere situaties vermeld onder rechtsoverweging 7.

Er is naar het oordeel van de rechtbank aldus sprake geweest van een bijzonder beleid voor de beoordeling van aanvragen van asielzoekers uit Bosnië-Herzegovina, dat in een voor asielzoekers gunstige zin afwijkt van de gebruikelijke beoordeling van asielaanvragen."

10. De behandeling van asielverzoeken op grond van IND-werkinstructie 26 wijkt voor Bosnische asielzoekers in gunstige zin af van de gebruikelijke behandeling en brengt mee dat uit het enkele feit dat aan de asielzoeker toelating als vluchteling is verleend, niet kan worden afgeleid dat deze gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in het land van herkomst.

De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling ter zitting van 29 oktober 1998 dat verweerder met de ruimhartige uitvoering van de uitspraken van deze rechtbank van 7 november 1996 de erkenningsvraag heeft beantwoord voor de groep Bosniërs die zich vóór 1 december 1995 heeft gemeld en dat dientengevolge de toelating als vluchteling wegens criminele antecedenten slechts kan worden geweigerd op grond van artikel 15, tweede lid Vw.

Zij overweegt daartoe als volgt.

In eerdergenoemde IND-werkinstructie 26 is voor gevallen waarin zich contra-indicaties voordoen, het volgende bepaald:

"-Bij veroordeling voor een misdrijf wordt de zaak aangehouden en op een later tijdstip nader bezien.

-Bij veroordeling voor bijzonder ernstige misdrijven volgt een dubbele afwijzing (artikel 33, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag).

-Bij deelname aan etnische zuiveringen etc. volgt een dubbele afwijzing (artikel 1F Vluchtelingenverdrag). Het district dient een kopie van het rapport van gehoor naar BBZ te zenden."

Verweerder heeft ter zitting nader toegelicht dat de zaken die conform het voorgaande op grond van IND-werkinstructie 26 waren aangehouden, na intrekking van deze werkinstructie zijn afgedaan. Indien na individuele beoordeling werd geoordeeld dat geen sprake was van vluchtelingrechtelijke vervolging, werd het asielverzoek afgewezen en werden de contra-indicaties bij de beoordeling van het verzoek om een vergunning tot verblijf meegewogen met toepassing van het bepaalde in Vreemdelingencirculaire (Vc) 1994, A4/4.3.2.1.

11. Naar het oordeel van de rechtbank was het beleid van verweerder om zaken waarin zich contra-indicaties voordeden aan te houden, niet onredelijk. Door na intrekking van werkinstructie 26 deze zaken op de algemeen gebruikelijke wijze te beoordelen, waarbij de vraag of gegronde vrees voor vervolging bestaat, wordt beantwoord in het licht van de ten tijde van het besluit bestaande situatie, handelde verweerder evenmin onredelijk.

12. Op grond van het bepaalde in Vc 1994, A4/4.3.2.1 kan (onder meer) elke onvoorwaardelijke veroordeling wegens misdrijf tot een gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel, alsook tot het verrichten van onbetaalde arbeid ten algemene nutte of tot betaling van een geldboete, grond opleveren om eerste toelating te weigeren.

Door de gemachtigde van verweerder is ter zitting op 29 oktober 1998 medegedeeld dat bij de toepassing van Vc 1994, A4/4.3.2.1 uiteraard ook een belangenafweging plaatsvindt, waarbij bijvoorbeeld aan een veroordeling tot f 10,- of f 20,- boete geen consequenties worden verbonden.

13. Vast staat dat eiser door de politierechter te Amsterdam bij onherroepelijk vonnis van 16 juni 1997 wegens een misdrijf is veroordeeld tot twee weken onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Gelet op deze veroordeling en gezien het feit dat eiser geen vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag, heeft verweerder in redelijkheid kunnen beslissen dat eiser geen aanspraak op toelating kan ontlenen aan werkinstructie 26.

14. Ingevolge artikel 11, vijfde lid Vw kan het verlenen van een vergunning tot verblijf aan een vreemdeling worden geweigerd op gronden aan het algemeen belang ontleend. Verweerder voert bij de toepassing van dit artikellid het beleid dat vreemdelingen niet voor toelating in aanmerking komen, tenzij met hun aanwezigheid

hier te lande een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel klemmende redenen van humanitaire aard of verplichtingen voortvloeiende uit internationale overeenkomsten tot toelating nopen. Dit beleid is neergelegd in de Vc 1994.

15. Onder verwijzing naar hetgeen ten aanzien van eisers aanvraag om toelating als vluchteling is overwogen in rechtsoverweging 7, is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft geoordeeld dat op grond van het relaas van eiser niet aanmerkelijk is geworden dat zich bij terugkeer van eiser naar Bosnië-Herzegovina een reëel en hem persoonlijk betreffend risico voordoet van schending van artikel 3 EVRM.

16. Aangezien voorts naar het oordeel van de rechtbank geen sprake is van andere klemmende redenen van humanitaire aard, op grond waarvan verblijf kan worden toegestaan, komt zij thans toe aan het beroep tegen de weigering eiser een vergunning tot verblijf te verlenen met als doel: "toegelaten als alleenstaande minderjarige asielzoeker". Zij overweegt in verband daarmee het volgende.

17. Op minderjarige asielzoekers die bij binnenkomst niet worden begeleid of verzorgd door ouders dan wel meerderjarige bloed- of aanverwanten en die daarom als alleenstaand worden aangemerkt, is het beleid genoemd in Vc 1994, B7/13, het 'ama-beleid' van toepassing indien zij niet in aanmerking komen voor toelating als vluchteling of voor verblijf om andere klemmende redenen van humanitaire aard. Op grond van dit beleid wordt beoordeeld of de minderjarige met zijn ouders in het buitenland kan worden herenigd dan wel anderszins adequate opvang in het land van herkomst is te vinden.

In het geval binnen zes maanden na indiening van de aanvraag is komen vast te staan dat er voor de minderjarige in het land van herkomst geen adequate mogelijkheid tot opvang redelijkerwijs is gewaarborgd en deze tevens onder voogdij van een voogdijinstelling is gesteld, wordt de minderjarige in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf, tenzij er sprake is van gevaar voor de openbare orde.

18. Verweerder heeft aan eiser de toelating als alleenstaande minderjarige asielzoeker allereerst geweigerd wegens het beschikbaar zijn van adequate opvang in het land van herkomst. Eiser heeft medegedeeld dat hij zijn moeder sedert zijn vertrek uit hun woonplaats Zvornik in april 1992 niet meer heeft gesproken en dat het hem niet is gelukt telefonisch contact met haar te krijgen, omdat zij niet meer woonachtig is op het oude adres. Eiser heeft voorts medegedeeld dat hij zijn vader drie maanden voor zijn vertrek naar Nederland voor het laatst heeft gezien, dat hij zijn grootmoeder van vaderszijde nog nooit heeft gezien en dat hij zijn grootouders van moederszijde op zijn tiende of elfde jaar voor het laatst heeft ontmoet. Eiser heeft nog enige tijd in de buurt gewoond van een zuster van zijn grootmoeder. Tenslotte heeft eiser nog een oom en tante in Belgrado, doch hen heeft hij sedert zijn vroege jeugd niet meer gezien.

19. De rechtbank is van oordeel dat uit hetgeen eiser omtrent zijn familie in het land van herkomst heeft verteld, niet kan worden opgemaakt dat opvang in het land van herkomst redelijkerwijs is gewaarborgd. Niet is gebleken dat verweerder enig onderzoek heeft verricht naar de mogelijkheid eiser met zijn ouders in Bosnië-Herzegovina te herenigen dan wel anderszins heeft getracht adequate opvang in het land van herkomst te vinden, hoewel daartoe naar aanleiding van eisers relaas voldoende aanleiding was. De rechtbank is daarom van oordeel dat verweerders standpunt dat adequate opvang redelijkerwijs gewaarborgd was, niet op een deugdelijke grondslag berust. Door deze weigeringsgrond kan het bestreden besluit dan ook niet worden gedragen.

20. Verweerder heeft daarnaast aan eiser de toelating als alleenstaande minderjarige asielzoeker geweigerd wegens gevaar voor de openbare orde. Op grond van artikel 11, vijfde lid Vw kan toelating worden geweigerd op gronden aan het algemeen belang ontleend. Verweerder heeft dit voor de vraag of er gevaar voor de openbare orde is bij toelating van een vreemdeling uitgewerkt in Vc 1994, A4/4.3.2.1.

In het beleid voor alleenstaande minderjarige asielzoekers is met betrekking tot de openbare orde slechts het volgende bepaald.

"In het geval binnen zes maanden na indiening van de aanvraag is komen vast te staan dat er voor de minderjarige in het land van herkomst geen adequate mogelijkheid tot opvang redelijkerwijs is gewaarborgd en deze tevens onder voogdij van een voogdij-instelling is gesteld, wordt de minderjarige in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf, tenzij er sprake is van gevaar voor de openbare orde."

Uit deze tekst valt af te leiden dat verweerder bij de beslissing omtrent de toelating als alleenstaande minderjarige asielzoeker alle strafbare feiten betreft die zijn gepleegd tot zes maanden na de indiening van de aanvragen om toelating, of zoveel eerder als verweerder een besluit neemt omtrent de toelating als alleenstaande minderjarige asielzoeker.

Genoemde zes maanden vormen de termijn die verweerder zichzelf geeft om de mogelijkheden tot adequate opvang in het land van herkomst van de alleenstaande minderjarige asielzoeker te onderzoeken. In haar uitspraak van 3 juli 1997, nr. AWB 96/12136 VRWET heeft deze rechtbank daaromtrent overwogen:

"Blijkens het gestelde onder B7.13.7. van de Vreemdelingencirculaire 1994 acht verweerder zich verplicht zich er binnen zes maanden van te vergewissen of adequate opvang in het land van herkomst redelijkerwijs is gewaarborgd. Daarmee geeft het beleid uitdrukking aan de zorg om een minderjarige asielzoeker zo snel mogelijk zekerheid omtrent zijn verblijf hier te lande te verstrekken."

De rechtbank acht het niet onredelijk dat verweerder strafbare feiten gepleegd gedurende de termijn van zes maanden die verweerder zichzelf heeft gesteld om te onderzoeken of er opvangmogelijkheden in het land van herkomst zijn, betreft bij de beoordeling van de vraag of aanleiding bestaat toelating te weigeren in verband met gevaar voor de openbare orde.

20.1 De strafbare feiten die eiser voor het verstrijken van de zes-maandentermijn, genoemd in het beleid voor alleenstaande minderjarige asielzoekers in Vc 1994, B7/13 heeft gepleegd, hebben geleid tot een veroordeling door de kinderrechtbank in Amsterdam tot 4 weken jeugddetentie voorwaardelijk met bijzondere voorwaarden. Gelet op het bepaalde in Vc 1994 A4/4.3.2.1 kan een voorwaardelijke veroordeling evenwel niet leiden tot verblijfsweigering.

Naar het oordeel van de rechtbank had aan eiser dan ook een vergunning tot verblijf moeten worden verleend met als doel: "toegelaten als alleenstaande minderjarige asielzoeker", bedoeld in Hoofdstuk B7/13 van de Vc 1994'. De rechtbank wijst er nog op dat de latere veroordelingen van eiser op grond van de zogenoemde glijdende schaal in Vc 1994 A4/4.3.2.2, onvoldoende zijn voor ontzegging van het voortgezet verblijf.

21. Gelet op het voorgaande is het beroep van eiser gegrond voorzover dat is gericht tegen de weigering aan hem een vergunning tot verblijf met als doel: "toegelaten als alleenstaande minderjarige asielzoeker" te verlenen. Het bestreden besluit dient in zoverre te worden vernietigd.

22. De rechtbank ziet aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op f 1420,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting van 29 oktober 1998 - voor het verschijnen ter zitting van 19 maart 1998 is reeds een proceskostenvergoeding toegekend bij uitspraak van 12 juni 1998 van de fungerende president - ; waarde per punt f 710,- en wegingsfactor 1). Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb de betaling aan de griffier te geschieden.

23. De rechtbank wijst met toepassing van artikel 8:74, eerste lid, Awb de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon die aan eiser het betaalde griffierecht ad f 50,- dient te vergoeden.

III. BESLISSING:

De Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

1. verklaart het beroep tegen de weigering een vergunning tot verblijf te verlenen met als doel: "toegelaten als alleenstaande minderjarige asielzoeker", gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit in zoverre;
3. verklaart het beroep voor het overige ongegrond;
4. bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
5. veroordeelt verweerder in de proceskosten ad f 1420,-, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan de griffier dient te betalen;
6. wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht ad f 50,-.

Aldus gedaan door mrs. A.C.J. van Dooijeweert, M.J. van Zutphen en J.Th. Drop en in het openbaar uitgesproken op 7 januari 1999 door mr. A.C.J. van Dooijeweert, in tegenwoordigheid van de griffier mr. E.M.M. Engbers.

griffier

voorzitter

afschrift verzonden op: [08 JAN. 1999

Voor copie conform
De Griffier van de Arrondissements-
rechtbank te 's-Gravenhage